

HARLEQUIN®

King

YVONNE
LINDSAY

PÕGENENUD
PRUUDI
KANNUL

010
VEEBRUAR

Üks

Mehe *abikaasa*?

Kuidas ta saab midagi sellist ära unustada?

Kuidas suutis ta sellise mehe unustada?

Belinda vaatas vaikivat võõrast, kes seisis haiglavoodi jalutsis tema isa kõrval. Pikka kasvu, nähes välja, nagu tema disaineririided oleksid tema keha jaoks natuke liiga suured, seisis võõras, vasak käsi püksitaskus, parem toetas musta läikiva jalutuskepi nupule.

Naine ei teadnud mehe nimegi. Kuidas sai ta olla temaga abielus ja seda mitte mäletada? Hirm nõõris Belinda kurku.

Mehe sädelev-rohelised silmad ei pööranud naise näolt hetkekski pilku. Midagi vaevu aimatavat – oli see viha? – hõõgus pealispinna all. Tema ilme jäi läbitungimatuks. Mehe karmid näojooned rääkisid raudsest tahtejõust – see ei olnud mees, kes taluks rumalaid.

Belindal oli raske hingata. Ta ei tundnud seda meest – kuidas nad saavad arvata, et ta läheb koos võhivõõraga koju? Belinda heitis isa poole hirmunud pilgu. Naeratus, millega too vastas, näis olevat pingutatud, kortsud isa näol sügavamad kui tavaliselt. Järsku oli kadunud Belinda soov sellest Aucklandi linnahaigla palatist minema pääseda. Koht, kust ta oli kibelenud lahkuma, oli nüüd omandamas kauaotsitud varjupaiga jooni.

Talle tuli pähe üks rahutukstegev mõte.

„Kui sa oled minu abikaasa, siis miks ei ole sa minu kõrval olnud nagu mu vanemad? Ma tulin juba kaks nädalat tagasi koomast välja.” Belinda väljakutsuv hääl kajas õõnsalt üle toa.

Belinda tabas pilgu, mida ta isa ja too mees, kes väitis end tema abikaasa olevat, vahetasid, ning nägi, kuidas isa peaaegu märkamatult noogutas.

„Niisiis?” küsis Belinda nõudlikult, sõrmed voodiriette ümber rusikasse tõmbumas.

„Õnnetus, mis võttis sinult mälu, põhjustas ka mulle vigastuse. Ma olen nüüd piisavalt paranenud, et koju minna. Koos sinuga.”

Oli nii mõndagi, mida mees talle ei öelnud, ning see, mis ta ütlemata jättis, tekitas Belindas isegi suuremat ärevust kui teadmine, et ka mees oli haiglas olnud. Sellest hetkest saadik, kui ta oli teadvusele tulnud, olid nii haiglapersonal kui ka vanemad teda justnagu vati sees hoidnud. Kõik olid valmis talle raviga seotud vastuseid andma, kuid ei midagi rohkemat. Isegi mitte üksikasju õnnetusest, mis oli ta neljaks nädalaks koomasse viinud. Kaks nädalat, tulvil analüüse ja läbivaatusi, olid arstid püüdnud leida tema mälukaotuse põhjust ning jõudnud järeldusele, et see ei olnud tingitud löögist, mille Belinda oli autoõnnetuse käigus vastu pead saanud. Omavahelistes vaikse häälega peetud vestlustes oli naine kuulnud arste mainivat sõnu ”traumaatiline amneesia” ja ”hüsteeriline amneesia”.

See viimane oli temas judinaid tekitanud. Kas see tähendab, et ta on peast segi, mõtles Belinda, kui ta eelistas

unustada osa oma elust, mis igapäevaste jaoks oleks pidanud olema täis põnevust, lõbu ja kirge? Või oli tal mõjuv põhjus, miks ta seda unustada tahtis?

Ta vaatas uuesti võõrast. Et mehe riided kergelt lo- tendasid – see oli pärast haiglasviibimist täiesti mõiste- tav. Kas ta oli olnud naise külastamiseks liiga nõrk? Kas pikk voodis lebamine selgitab tema kõhetust? Belindal ei olnud mingit kahtlust, et see oli mees, kes pöörab tähele- panu igale pisimalegi detailile, ning et tavaolukorras istuks ülikond tal seljas nagu valatult.

Veel üks mõte turgatas talle pähe. Kas tema haiglast väljalaskmine oli sihilikult ajastatud mehe omaga? Belindas lõi lõkkele protest.

Temaga oli ebaausat mängu mängitud.

„Ei, ma ei tee seda. Ma ei lähe koos sinuga koju. Ma isegi ei tunne sind!” Ta hääl kõlas kiledalt ja paaniliselt.

Võõra silmad tõmbusid pilukile ning ta põselihhas liikus.

„Ma olen Luc Tanner, sina oled Belinda Tanner – minu naine. Loomulikult tuled sa koos minuga koju.” Ta noogutas Belinda isa suunas. „Kas sa arvad, et su isa laseks sind oma silma alt ära, kui ma tema kallist lapsukest min- gil moel ohustaksin? Sa tunned mind hästi, võid selles kindel olla.”

Mehe hääles oli alatoon, mida Belinda ei suutnud täp- selt määratleda, kuid mis tekitas temas judinaid. Ta rapu- tas kergelt pead, et end sellest tundest vabastada. See, mis too võõras – Luc, parandas ta ennast – ütles, oli täiesti mõistlik, kuid sellele vaatamata tekitas mees temas äre- vust.

„Miks ma ei või koos isaga koju minna? Vähemalt seniks, kuni mu mälu taastub.” Belinda haaras kinni õlekõrrest ning teadis seda väga hästi.

„Ja kui su mälu ei tulegi tagasi? Kas me peame oma abielu siis igaveseks unustama? Meie töötused teineteisele?”

Mehe häälest kumas läbi metalne noot, mis tekitas naises külmavärinaid. See oli hea küsimus. Mis siis saab, kui ta ei saagi neid kaotatud kuid tagasi? Ning samas kui ta mäletas nii palju teisi asju, miks ei suutnud ta meenutada midagi nende kurameerimise ajast, nende abielust? Armastusest, mida nad olid oletatavasti jaganud.

Belinda keha läbis järjekordne judin. Kas nad olid intiimselt lähedased olnud? Ilmselt küll, sest isegi praegu soojenes ta keha mehe läheduses füüsilise äratundmisega, millega tema mõistus keeldus leppimast. Luc oli väga kütkestav mees, vaatamata osavõtmatule hoiakule, mida ta nagu sõdurisinelit endaga kaasas kandis. Naise põsed löid hõõguma, kui ta tähelepanelikult mehe nägu silmitses – tema põsesarna ja lõua vahel olevat kortsu, mida poolitas peenike roosa arm, sirget nina, huulte sensuaalset kumerust. Kas nad olid koos voodis lamanud, nautinud teineteise lõhnu, reaktsioone, rahulolu? Kas ta oli meest enda keha vastas hoides surunud sõrmed tema lühikestesse sooblikarva juustesse?

Võõra häääl oli nüüd mahe nagu sameti puudutus ta naha vastas. Kuna naine ei tahtnud temaga kaasa minna, oli mees muutnud veenmistaktikat. „Belinda, ma tean, et sa kardad, aga ma olen sinu abikaasa. Kui sa ei saa mind

usaldada – keda siis veel? Me saame sellest koos üle,” keelitas mees õrnalt. „Kui sinu mälu ei peaks kunagi taas-tuma, siis loome uusi mälestusi.”

Uusi mälestusi. Miks ainuüksi mõte sellest ta südame hirmust võpatama pani?

Belinda heitis isale anuva pilgu. „Isa?”

„Sinuga saab kõik korda, kullake. Pealegi sa tead, et me kavatsesime emaga natuke reisida. Me lükkasime seda sinu õnnetuse tõttu edasi. Nüüd kus sina ja Luc olete jälle terved, saame oma plaanid teoks teha. Mine koos Luciga koju, kullake. Kõik läheb hästi.”

Kas asi oli tema kujutlusvõimes või olid isa sõnad tõesti natuke liiga rõhutatud?

„Arsti arvates oled sa piisavalt terve, et sind haiglast välja kirjutada. Sul on aeg koju tulla.” Luc sirutas naise poole vasaku käe, käe, mille ühes sõrmes helkis kuldne rõngas. Sõrmus, mille ta oli arvatavasti ise tunnistajate silme all abieluvannet andes mehele sõrme pannud.

Belinda sai järsku teadlikuks oma paljast, eheteta käest. Nahal ei olnud ühtegi märki, mis oleks vihjanud, et ta sõrmes oleks kunagi sõrmus olnud.

„Ahjaa, muidugi. Sinu sõrmused.” Luc pistis käe pint-saku rinnataskusse ja tõi nähtavale kaks sõrmust. Ta astus longates naise voodi kõrvale. „Luba, ma teen seda.”

Mehe käed olid puudutades üllatavalt soojad. Need võtsid naise käe õrna, kuid vastuvaidlematult peremehe-likku haardesse. Mingi põikpäine tunne naise sees julgus-tas teda end mehest eemale tõmbama. Justkui naise kavat-sust aimates muutus mehe sõrmede surve teda püsti

aidates tugevamaks – ta hoidis naise kätt kindlas haardes.

Luc libistas plaatinarõnga, mida kaunistasid väikesed ristkülikukujulised valged teemandid, naisele sõrme. Samal ajal, kui laest langev valgus pani kivid sädelema ja helkima, üritas Belinda säilitada kontrolli oma väriseva keha üle, tundes, et temast on tehtud Luc Tanneri omand. Teda läbis šokeeriv *déjà vu* tunne, kui tema mõtteid täitis üks varasem mälopilt sellest, kuidas Luc talle sõrmust sõrme pani. Belindast hoovas läbi mälestus, mis oli tulvil erutust ja ootusärevust.

Belinda üritas sellest mälopildist kinni hoida, kaotatud kuude põgusast teadvusehetkest, kuid mälestus kadus sama kiiresti, kui oli ilmunud, tekitades temas tühja ja üksildase tunde.

Belindani jõudis teadmine Luci pikkadest näppudest, mis libistasid tema sõrme ümber teist sõrmust, lükates seda üle ta sõrmenuki abielusõrmuse kohale. Ristkülikukujuline sinakashall teemant hiilgas jäiselt särades, seda kaunistasid äärtel samasuguse kujuga väiksemad valged teemandid. Naine ahmis kivi suurust ja ilu nähes kuuldavalt õhku.

„Kas... kas mina valisin selle?”

Luci tumedad kulmud tõmbusid kortsu, muutes ta ilme veelgi hirmuäratavamaks kui varem. „Kas sa ei mäleta ka seda? Hetkeks tundus mulle, et mäletad.”

Mingil moel oli mees talle abielusõrmust sõrme panes seda mälestusesähvatust tajunud. See, kui hästi mees oli teda mõistnud, tekitas naises kõhedust, isegi rohkem

kui teadmine, et ta ei mäletanud mehest mitte kõige vähematki.

„Ei,” vastas Belinda sosinal. „Ma ei mäleta mitte midagi.”

„Ma valisin selle sõrmuse sulle samal päeval, kui sind esimest korda kohtasin.”

„Samal päeval, kui me kohtusime? Aga kuidas...?” Belinda vaatas mehele imestunult otsa.

Luc ei pööranud temalt pilku. „Ma teadsin juba samal päeval, et sinust saab minu naine.”

Naise naer kõlas sunnitult isegi tema enda jaoks. „Kas minul ka selles küsimuses mingit sõnaõigust oli?”

„Belinda.” Mees hääldas hoolikalt iga silpi tema nimest, nii et see kõlas nagu hellitus. „Sa armastasid mind varem. Sa hakkad mind uuesti armastama.”

Luc tõstis naise käe oma suu juurde ja vajutas tema sõrmenukkidele suudluse. Mehe huuled olid üllatavalt jahedad ning ootamatu igatsusvärin läbis naise keha. Mis tunne oleks, kui mees teda suudleks? Kas see avaks nende mineviku, mälestused, mis olid Belinda mälus lõksus?

Luc tõmbas naise enda kõrvale püsti, tema keha soojus tungis läbi õhukeste riiete ning sealt edasi ka tema ihuni. Belinda tõmbus eemale, piisavalt kaugele, et lõhkuda ärevusttekitav kokkupuude, mis oli juba korra tema pulsi korrapäratuks muutnud. Mehe keha tundus võõras, kuid ometi tõmbas naist enda poole. Aga kui nad olid olnud abielus, intiimselt lähedased, siis oleks see ju ometi pidanud tema mällu mõne füüsilise mälestuse jätkma?